

ההגנה

סוגית

סגן אלוף י. בר

י ס ו ד ת

...לא נצדק אם נעמיד את אורח הלחימה ההגנתי בצל... כשאנו מוקפים אומות המושות מכף-רגל ועד ראש, וגמצאים בנקודה גיאוגרפית מרכזית ביניהן — חייב אורח זה לתפוס את מקומו הראוי באימון מפקדונו וגייסותינו... הסיבה לכך ברורה: בשום התמודדות עתידה איננו יכולים לצפות לעדיפות על אויבנו — לא בכוח אדם ולא בהימוש; כיצד נוכל לפתח את זמחנו אם לא נחיש קודם לכן את התנופה החוקפנית של יריבנו? כיצד נוכל לנצל ביעילות את היתרון של קיום פנימיים אשר לרשותנו, אם לא נרתק את הגייסות האויבים, ברוב הגורות, ע"י מבצעים הגנתיים יעילים כדי שנוכל לקבוע מאמץ עיקרי מוחלט באותה גזרה, שבה נרצה להשיג הכרעה? משיקולים פשוטים אלה בלבד מסתבר, שעלינו לטפח, בכל הרמות, את האורח ההגנתי. אל לנו להזניח כל נשק שהוא וכל מתוד שהוא... כי הצלחת ההגנה תלויה ראשית כל באיזון המתודים והאמצעים..."

פלדמרשל פון-לאב על ההגנה. — עיקרי דבריו.

1. מטרת המתקר

נים בתנאים דומים, טבעי, איפוא, כי צבאות אלה יקדישו תשומת לב מיוחדת — תוך התחשבות בנתונייהם המיוחדים, הקובעים את בטחון המדינה — לאורח הלחימה ההגנתי בכל הרמות, ולבעינתור השונות של אורח לחימה זה. לא בכל המקרים דבה

א. מושגים ומונחים בהתנכשותם ההיסטורית דבריו של פון-לאב המובאים לעיל, אם כי נאמרו לגבי צבא מסויים, הנתון בתנאים מסויימים, הריהם הלמים באופן קולע ביותר אף צבאות אחרים הגתור

במערכה הגנתית — להשתמש בדיביזיות מסוימות שימוש התקפתי; ולבסוף, אפילו בהתיצבות הפשוטה ביותר לנוכה הסתערות האויב, הכדורים אשר ישוגרו מולו — תוקפניים יהיו. עליכן הצורה המגינה של ניהול-מלחמה אינה מגן פשוט-כמשמעו, כי אם מגן העשוי מהלומות שונות.

2. פון-קלאוזוויץ

ע ל ה ה ג נ ה

1. הגדרת מושג ההגנה.

מהי משמעות ההגנה? תמנע מהלומה. מה, אם כן, סימנה-היכר שלה? ההמתנה למהלומה זו. הרי שזהו סימנה-היכר ההופך כל פעולה להגנתית ובעזרתו בלבד ניתן להבחין במלחמה בין הגנה להתקפה. אולם, היות והגנה מוחלטת נוגדת בתכלית את מושג המלחמה, כי תוך כדי כך רק צד אחד נמצא מנהל מלחמה, הרי שבמלחמה אין ההגנה יכולה להיות אלא יחסית בלבד; ואותו סימנה-היכר יש להשתמש בו רק כלפי המושג-הכולל ואין להרחיב את השימוש בו על כל חלקיו של הל. קרב חלקי הנו הגנתי אם נמתין לזניקת האויב, להסתערותו; מערכה — אם נמתין להתקפה, כלומר להופעת האויב לפני עמדותינו בתחום אשנו; מסע-מלחמה — אם נמתין לכניסתו לזירת המלחמה שלנו...

2. יתרונה-ההגנה

מהי תכלית ההגנה? לקיים קל מלכבוש; ומזה עצמו נובע שההגנה, כשההנחה היא כי האמצעים שונים, קלה מן ההתקפה. אולם, במה מונחת הקלות הרבה יותר של קיום דבר בידך, או של שמירה עליו? בכך שכל הזמן, אשר חולף ללא-שימוש-בו — לכף המאזניים של המגן הוא נופל. הוא קוצר במקום בו לא זרע. כל המנועות מהתקפה, בשל דעה מוטעית, בשל פחד, בשל רישול — המגן נהנה ממנה... כבר צוין כללית שההגנה קלה מההתקפה; להגנה אמנם תכלית שלילית — הקיום ואילו להתקפה תכלית חיור בית — הכיבוש... אם ההגנה הנה צורה חזקה יותר של ניהול מלחמה, אולם בעלת תכלית שלילית, הלא מעצמו נובע שאין עלינו

במסע-מלחמה הגנתי ניתן, לכן, להלום באורח התקפתי;

קלאוזביץ כתב בספרו „על המלחמה“: „ההגנה אין פירושה סבילות וצפיה בלבד, כי תמיד היא חדורה גורמים תוקפניים, כשם שההתקפה כוללת בתוכה תמיד גורמים הגנתיים... עפ"י מסתיים כל תהליך הגנתי בהטלת היזמה התוקפנית — וכל תהליך התקפתי, אם אינו מביא הצלחה בזק, מן ההכרח שיסתיים בהתגוננות“.

ומאורטסה-טונג כותב: „אופנסיבה ודפנסיבה אינם אלא שני הצדדים של אותו מטבע“.

במה דברים אמורים? שניהם מערערים את כל אותה מחשבה פשטנית אשר רואה את אורחי הלחימה כמובדלים הבדל מוחלט אחד מן השני, ואשר — יחד עם זאת — מדגישה לגשיתור את החיוב אשר בהתקפה.

אמנם נכון, כי בכל רמה של פעילות מלחמתית, תושג ההכרעה רק ע"י יזמה. אולם אין יזמה זהה תמיד דוקא עם אורח לחימה תוקפני. משמעותו האמיתית של מושג יזמה, הוא: חופש הבחירה באורחי הקרב, וחופש בחלוקת הגייסות והפעלתם.

לכן, טעות חמורה יטעה החושב, כי תמיד ובכל התנאים תוקף פירושו „הפעיל והיוזם“ ולעומתו מתגונן פירושו „הסביל ומחוסר-המעש“.

בשלב מסויים של ההתפתחות המלחמתית יכול צד אחד, מרצונו החופשי, לנקוט באורח לחימה

הספרות המקצועית בבעיות אלה בהקפדה ובהתעמקות הדרושות. כי אף שאורח הלחימה ההגנתי זכה בספרות זו לניסויים ומיוזנים רבים — הלא יש והפכו אלה לסימאות סתמיות, שהמשתמש בהן לא תמיד מהרהר במשמעותן היסודית: הגנה סבילה — ופע"ל; לה; הגנה סטטית — דינמית; הגנה גמישה; הגנה נידת. מונחים אלה מופיעים בשפע בתקנונים, בהר"צאות ובתרגילים. אכן, לגבי הדוגלים באותם מונחים יפה לפעמים המימרה של גתה:

„מקום בו תחטרנה מחשבות

שם המלים חיש מתייצבות“.

המגמה הראשונה של מחקר זה תהיה, על-כן, לנסות לגתח — ולהגדיר הגדרה מדויקת ככל האפשר — את השיטות הטקטיות והאופרטיביות של אורח הלחימה ההגנתי, כפי שהתגבשו במשך ההיסטוריה כדי לברר: מחד גיסא, מה הם היסודות הקבועים של אורח לחימה זה — ומאידך גיסא, מהם החזיונות החולפים, המותנים בתקופה ובמסיבות, אשר דבקו בו.

ב. ההשלמה ההרדית של צורות הקרב

בנקודה אחת הגיעו למסקנה זהה שני הוגי דעות צבאיים גדולים, מרוחקים אחד מן השני מרחק רב בזמן, בתנאים הסובבים ובנסיון המעשי. אפילו ג"ר סוחה של מסקנה זו דומה בשני המקרים.

ה. הסיוע של העם.

ו. הפעלתם של כוחות נפשיים גדולים.

(השני והשלישי מן הגורמים האלה פועלים, בד"ר-כלל, לטובת התוקף, והאחרים — לטובת המתגונן).

להלן תמצית דבריו של קלאוזביץ בדבר אופיה של ההגנה האסטרטגית:

4. הרעיון המרכזי.

תהליך ההגנה מורכב, איפוא, משני חלקים: ההמתנה להתקפת האויב ובליתתה — והפעולה היוזמה. בין שני חלקים אלה אין להפריד. לעולם אין לשכוח כי שינוי יחסי-הכוחות לתכלית ההתקפה, לתכלית ההגנה של המלחמה — הוא-הוא עצם מהות ההגנה. נקודת הוזהר של התהליך ההגנתי תהא, לכן, המעבר המהיר וההחלטי להתקפה — חרבה-הנקם הנוצצת. מי שאינו זוכר זאת, מי שאינו מבין כי פעולות המתגונן מכוונות כולן לשיא זה, מי שחושב כי תפקיד ההגנה הוא רק עצירת האויב ולא השמרתו — אינו מבין כלל את מהות ההגנה.

להשתמש בה, אלא כל עוד נזקקים לה מחמת חולשה — ועלינו לנטשה משהחזקנו די הצורך להציג לעצמנו את התכלית החיונית. והנה, כיון שבדרך-כלל נוצרים יחסי כוחות נוחים-יותר כתוצאה מנצחון בעזרתה של ההגנה, הרי שהמהלך הטבעי במלחמה הוא לפתוח בהגנה כדי לסיים בהתקפה...

3. יתרונות אסטרטגיים של ההגנה

אותם הגורמים אשר הם בראש-וראשונה המביאים את ההצלחה באסטרטגיה, או מקילים על השגחה — כלומר העקרונות הראשיים של המעש האסטרטגי, הם:

א. יתרון השטח.

ב. הפתעה — בין ע"י התנפלות-פתע ממש ובין ע"י עריכתם הבלתי-צפויה, בנקודות מסוימות, של כוחות עדיפים.

ג. ההתקפה מכמה כיוונים.

ד. הסיוע הנובע מזירת המלחמה באמצעות מבצרים, וכל הדברים השייכים לכך.

להלן יוכח ע"י דוגמאות עובדתיות, כי אסטרטגיה דפנסיבית, המתרכזת בשתי המגמות הראשונות, היא המציאותית לגבי מדינות קטנות והיא היחידה המתאימה להן: ולא פעם אף הביאה להן נצחון על כוחות עדיפים.

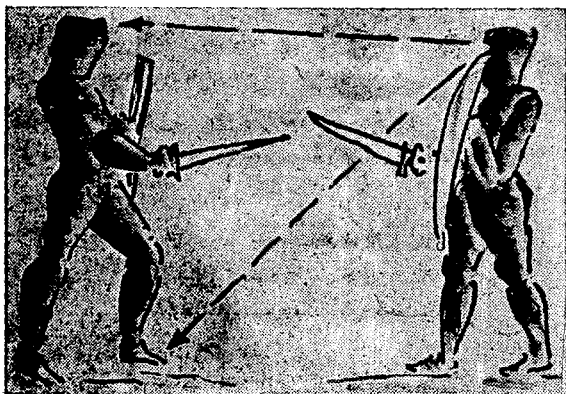
אולם, גם מעצמות אדירות היו ניצלות מכשליך אילו נקטו מתחילה באסטרטגיה דפנסיבית, או אילו הגבילו את עצמן — לפחות בשלב מסוים של פער לוח האויב — לשתי המגמות הראשונות. במקום לדרוף לשוא אחרי המגמה השלישית, אף לזה נביא הוכחות מתולדות המלחמות.

ד. הרמה האסטרטגית והביצוע האופרטיבי והפקטי

בתקופות שונות ובצבאות שונים הוגיחו את ההנהלה הדפנסיבית של המלחמה ואף התנגדו לה באופן עקרוני. ההנמקה לכך היתה, כי כמה מן הכשלוניות החמורים נכשלו מעצמות, אשר מגמתן האסטרטגית היתה הגנתית. הפרקים הבאים ינסו להראות, כי במקרים האמורים היה שורש המפלות והאסונות ההיסטוריים הידועים לא במגמה היסודית — אלא בשיטות הביצוע האר פרטיביות והטקטיות הנפסדות.

לעתים קרובות מוכחה אסטרטגיה דפנסיבית להתמש באמצעות מבצעים אופרטיביים יזומים. ברוב המקרים יכולה הגנה אופרטיבית להתגשם רק ע"י פעולות טקטיות תוקפניות. הסבילות וחוסר המעש אינם אופייניים להנהלה הגנתית של מלחמה, כשם שאינם אופייניים לאורח לחימה זה ברמות גמוכות.

סיבות המפלות במלחמת-התגוננות או במסעי-

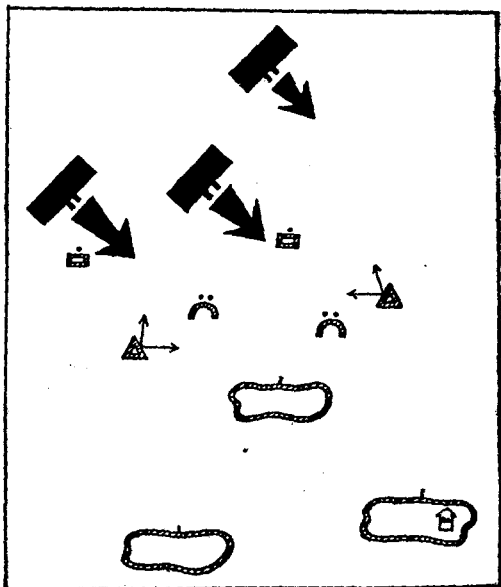
הגנתי, אשר לא פעם יהיה את ההכנה היעילה ביותר לאורח התוקפני, בשלב מאוחר יותר. לעתים קרר בות דוקא ההגנה היא היוצרת את המצב הקרבי ואת חסכון הכוחות המאפשרים התקפה.

את האמת הידועה, כי לכל הצלחה תוקפנית דרושה התבססות הגנתית, כשם שלכל הצלחה הגנתית דרוש ניצול תוקפני. מטרה שניה שמציג מחקר זה לעצמו הנה: להוכיח את קיום התלות ההדדית וההשלמה ההדדית בין שתי צורות הלחימה העיקריות — הגנה והתקפה — בכל הרמות גם יחד: האסטרטגית, האר פרטיבית והטקטית.

ג. מדינות קטנות ואסטרטגיה דפנסיבית

האסטרטגיה, שהיא השימוש של כלל הכוחות-המזוינים במלחמה, שלוש מגמות עיקריות לה: הכשלת מזימות האויב ושכירת רצונו להמשך הלחימה, החלשת מכרעת של גייסותיה, כיבוש השטח ומקורות הכוח של האויב תוך כדי השמדה מוחלטת של גייסותיו.

למחקר זה כונה נוספת, והיא: להוכיח כי משלוש המגמות האסטרטגיות העיקריות ניתן להשיג ע"י אסטרטגיה דפנסיבית — כלומר ע"י הנהלת מלחמה אשר בשלבה ההתחלתי אינה נוקטת ביומה תוקפנית ואינה שואפת לחידירה לשטח האויב — את המגמה הראשונה (לבטח) ולעתים קרובות גם את השניה.

שלב א' — המגע. 1. מוצבי שדה ומערך קדומני בתפקידם כסיוור לתצפית.

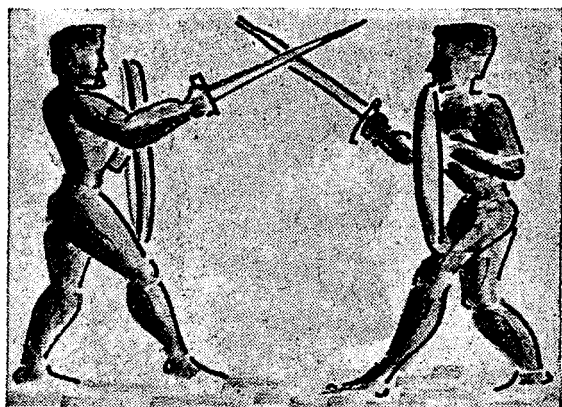
מלחמה של-התגוננות אינן שונות, ביסודו של דבר, מסיבות הכשלונות של המבצעים האופנסיביים, והן: מגרעותיו של המכשיר הצבאי, ומגרעות בהפעלתו. דהיינו, אי-היכולת להתאים את האמצעים ואת שיטות השימוש בהם לתנאים מסוימים של הקרב, המסע או המלחמה.

2. שיטת המחקר

מציין את תורת המלחמה אופיה השימושי המובהק, היינו: הצורך לממש כללים ועקרונות מופשטים בהתאם למצבים מיוחדים ומעשיים. בגלל אופי זה יביא כל מחקר צבאי תועלת כלשהי, רק אם יחתור מראש להגיע למסקנות ברורות; להגיע למספר של כך-וכך מצוות של „עשה“ ושל „בל תעשה“.

אולם על מה תתבססה מסקנות המחקר, מה ישמור אותו מפני סוביקטיביות מופרזת ומפני „מקוריות ללא אחיזה“? על כך ענה הקול' וילובי (Willowby). עתה מיורגני' ובעבר קצין מודיעין של הגנ' מק'ארתור בקוריאה) בספרו „תימרון במלחמה“: „בכל מדע מבוססת הגדרתו של עקרון, בדרך כלל, על שורה ארוכה של ניסויים מעבדתיים. אין מדע הראוי לשמו, שהיה מעו להגדיר דוקטרינה כל שהיא ללא הוכחות ע"י ניסויים אלה. אין לשחרר את תורת המלחמה מחובת הוכחה כזאת. האמצעי היחיד למלי חובה זאת הוא ההיסטוריה הצבאית, כלומר הניתוח המדעי והמקצועי של מבצעים, שחלו בעבר הרחוק והקרוב. ההיסטוריה הצבאית היא אשר מהזה את המעבדה של התורה הצבאית“.

בהתאם לכך תתבססה המסקנות והגירסאות המרבאות במחקר זה על תוצאות עבודתה של אותה

מקרא

	מדינת		משמר חוץ		התוקף
	תוכחי שדה		פטרול		הסגן
	פלוגת טנקים		מחנה הצבאי		גדוד
	מרחב טנק		מתחם עליון		פלוגה
			מתחם תחתון		מחלקה
			מרחב צבאי		

המרשמים המופיעים במאמר זה אינם משקפים מצב טקטי מסוים. ערכם — מרשמי בלבד.

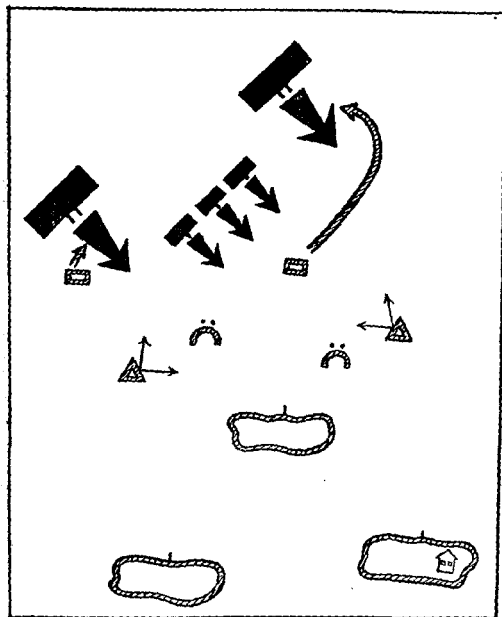
מעבדה גדולה המכונה היסטוריה צבאית השואתית.

3. המהות הכללית של ההגנה

לפני שנכנס לניתוח הלקח הממשי של מבצעי העבר הרחוק והקרוב והמסקנות הנובעות ממנו, עלינו להבהיר תחילה אם קיימים כללים מסוימים, היפים לאורח הלחימה ההגנתי בכל התקופות ובכל תנאים שהם, ומה הם כללים אלה.

א. שלבי הלחימה ההגנתית

נוכל להמחיש לעצמנו את הכללים האלה בשיטה תמימה כביכול — אבל ציורית ובוולטת למדי — אם נעלה לנגד עינינו דירקרב בין שני לוחמי-קדם, המצוידים שניהם במגן ובחרב; האחד תוקף ואילו השני החליט להתגונן. שלבי הדירקרב יהיו אז:

שלב א' — המגע. 2 מוצבי שדה ומערך קדומי בתפקיד הטרדה והכבדה

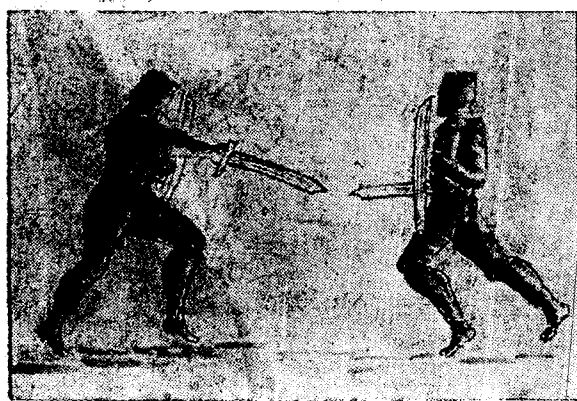
אולם אם כוחו עמו או אם מקום הקרב צר מכדי להשתמש מן המהלומה ע"י תנועה, אזי ישתמש המתגונן באפשרות השניה: הוא יבלום את המכה ע"י מגינו. היות ואין מגן שיהא רחב וגדול במידה שיוכל להבטיח את כל גופו של גורשו, ישתמש המתגונן בכלי זה, קודם-כל, לשמירת אותם חלקי גופו שהפגיעה בהם מהלומת מות היא; יחד עם זאת, ינסה לפגוש בגמישות כל גיחה וגיחה של יריבו בכל זמן ובכל מקום.

מגמתו הראשונה של המתגונן בהפעילו את מגינו היא לשמור על עצמו. אולם מטרה שניה לה השהה בחשיבותה הראשונה והיא: להקנות את כל-ההלם של יריבו.

באותו פרק זמן אין המתגונן נוחן לכלי-ההלם של-יריבו, לשקוט, כמו בשלב הקודם, הוא צופה ותר אחר מקומות התורפה של יריבו, הסיכויים כי בלהט-ההסתערות יחשוף חלק-גופו, כי ינזח את התיאום בין מגן וחרב רבים יותר מאשר בעת ההתקדמות — ומכאן ההודמנות למתגונן שיהא הוא עצמו פוגע בתוקף.

אם לא תתנה הודמנויות כאלו למתגונן, גם אז אין חרבו מיותרת במהלך זה של הדרקרב. הוא משתמש בה ככלי-בולם נוסף, המשלים את מגינו. אפשר לומר שבחרבו וברגליו יוצר לעצמו המתגונן מגן נוסף, אולם יחד עם זאת ישמור מכל משמר על חדות הלהב של מכשיר ההתקפה שלו. התנהגותו וכל פעולותיו בעת זו של הדרקרב מודרכים ע"י דאגה יסודית אחת: שמירה על איתנות כושרו הגופני ויעילות נשקו לעומת אלה של התוקף.

אלה הן הפעולות בשלב השני של התהליך

(1) המתגונן מחכה להתקדמות התוקף כשהוא שמור ע"י מגינו, וחרבו בידו.

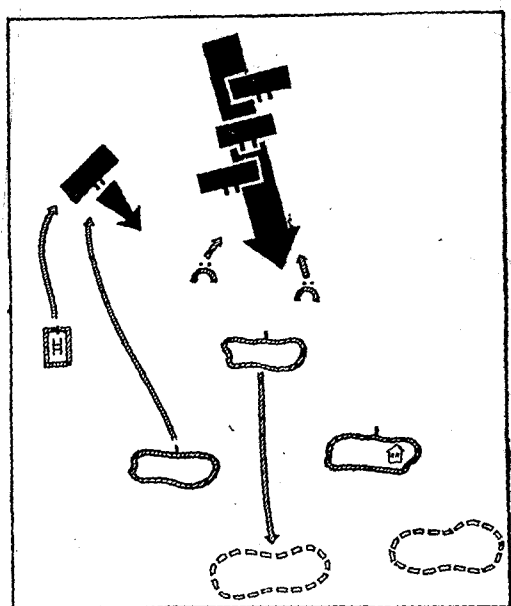
הוא מתכוון באויבו, מעריך את טיבו, את כוחו וחימושו, שוקל מאיזה כיוון ינחת הלו את המהלומה הראשונה ובאיזו תנועה.

הוא אינו מסיר את מבטו מיריבו, עוקב בתשומת לב בלתי-פוסקת אחרי תנועותיו — פן יפתיענו הלו ע"י גיחה פתאומית ובלתי-צפויה.

עם זאת אין הוא נחפו להפעיל את נשקו-שלו אלא לשם מגע ראשוני, תגרה התחלתית — ללמוד משהו נוסף על יכולת אויבו וכוננותו, או כדי לנצל הודמנות יוצאת-מן-הכלל: נקודת תורפה כלשהיא, שהתוקף חשף אותה ע"י תנועה שאינה זהירה תוך כדי התקדמותו. למנוע הפתעה, להשיג ידיעות על האויב, ולהטרידו — אלה הן, בצורה פשטנית, הפעולות האופייניות לתהליך הגנתי בשלב הראשון, הוא שלב המגע.

(2) התוקף הגיע עד אויבו, ומנחית את מהלך מותיו. שתי אפשרויות למתגונן. בחירתו מותנית במרחב שבו מתנהל הדרקרב וביחס-הכוחות ההדדיים של שני המתמודדים.

האפשרות האחת היא להמנע מן המהלך לזמה ע"י תנועה זריזה ולעייף את המסתער ע"י כך שיניחו לו להכות באויר. בשיטה זאת יבחר המתגונן כשמקום הקרב רחב לתנועה ואילו הוא עצמו מהיר רגלים וחלש שרירים גם יחד.

שלב ב' — הבלימה וההקניה. 1. בלימה ע"י הגנה ניידת.

ההגנתי, הוא שלב בלימת התוקף והקה-
ית אמצעי.

3) ההסתערויות נשברו הודות לפעולה המתור-
אמת של אמצעי המתגונן: עיניו, מגינו, רגליו
וחרבו. התוקף מפסיק לפי שעה את המגע עם יריבו
ונסוג אחר.

עתה הגיעה למתגונן השעה לחשוב נוקב. שוב
הוא מתבונן התבוננות קפדנית במצבו של יריבו:
האם הוא נושם בכבודות, האם כוחו לא מספיק לו
לזניקה נוספת? האם הוקו דמו, האם הוקתה חרבו,
האם רוסק מגינו?

אף את מצבור-שלו מחשב המתגונן: ההצליח
לחסוך בכוחותיו כראוי? האם כושרו הגופני מעולה
משל יריבו, חרבו חדה משל הלז ומגינו איתן משלו?
מאזן זה הוא הפתח לשלב המכריע בתהליך
ההגנתי.

אם אין המאזן חיובי למתגונן, אם התוקף עדינו
מסוגל לזניקה מחודשת — כי אז יחזור השלב
הקודם על עצמו: ההתמודדות בין הסתערויות של
התוקף לבין בלימתו של המתגונן.

אולם, אם נשאו פעולותיו של מתגונן את הפרי
הראוי, אם הצליח הוא לעיף ולפצוע את אויבו
ולהקהות את נשקו — אז הגיע אותו מפנה, שלקראתו
מכוון כל התהליך ההגנתי: התוקף נאלץ להדול
ממשימתו, עתה אנוס הוא ליהפך למתגונן. התה-
ליך ההגנתי נכנס לשלב השלישי — והמכריע שבו
גלומה תכלית ההגנה: שלב התשתו של
התוקף. הוגה דעות צבאי הגדיר שלב זה כך:
„יחסי הכוחות ההתחלתיים הופכים ומשתנים לטובת
המתגונן“.

4) עתה הגיעה שעתו של המתגונן לזנוק; בטרם

בעודנו סובל מעיפותו ומפצעיו, כשתוצאות ההתשה
במלוא תוקפן.

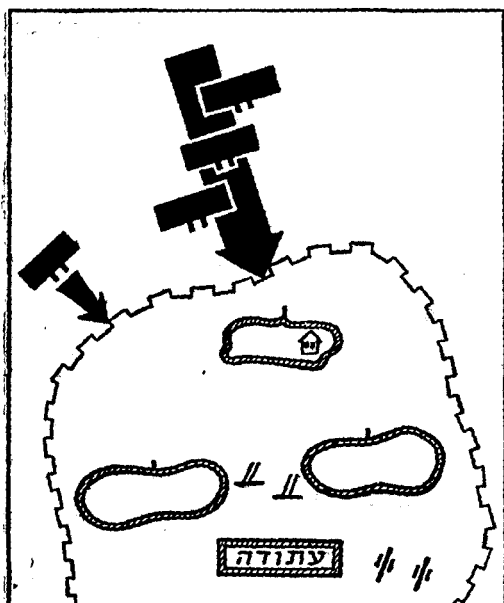
זאת שעת היעוד העיקרי לחרבון של המת-
גונן, „חרב-הנקם הנוצצת“ כדברי קלאוזוויץ.

שלב רביעי — ואחרון — זה שלב היוזמה
הנגדית חייב לעמוד נגד עיני המתגונן בכל
השלבים הקודמים. לקראתו הוא מכוון את פעולותיו,
לקראתו הוא חוסך את כוחו. לעולם צריך הוא לזכור,
כי בשלב אחרון זה הוא קוצר את אשר זרע בשלבים
הקודמים. כוח הדירתה של „חרבו הנוקמת“ יעמוד
עתה ביחס ישר ליכולתם הבולמת והמקהה — קר-
דס-לכן — של מגינו, חרבו והתמרון שלו.

מובן שהמתגונן לא ישכח כי עצם הגיעו לשלב
זה בא לא במעט מפני שאויבו לא ידע לשלב, במידה
מספקת ומוצלחת, את הפעלת המגן והחרב. לכן יזהר
הוא מלחזור על שגיאות יריבו, אשר הביאו להצל-
חתו שלו — ויבטיח את עצמו, בעזרת מגינו, גם
באותה שעה בה הוא מגיח ומסתער.

ב. כללים לגבי סוגייהאמצעים בהגנה — והפעלתם

מתמונת הדו-קרב שצוירה לעיל נוכל לסכם
כללים עיקריים לגבי אמצעי ההגנה השימוש בהם.
התגשמותם המעשית של כללים אלה שונה בתקו-
פות התפתחות שונות של הצבא ושל הטכניקה
הצבאית. התגשמותם שונה גם ברמות השונות:

שלב ב' — הבלימה וההקיה. 2. בלימה ע"י מערך התגוננות קבוע (נייח)

האופרטיבית, הטקטית והאסטרטגית. אולם, אופיין היסודי — ותפקידם היסודי — זהים בכל הרמות ובכל התקופות.

הבה ונבחן עמה את האמצעים העומדים לרשות המתגונן. אפשר לקבוע כי לאורח הלחימה ההגנתי ארבעה סוגי-אמצעים ראשיים, ואלה הם:

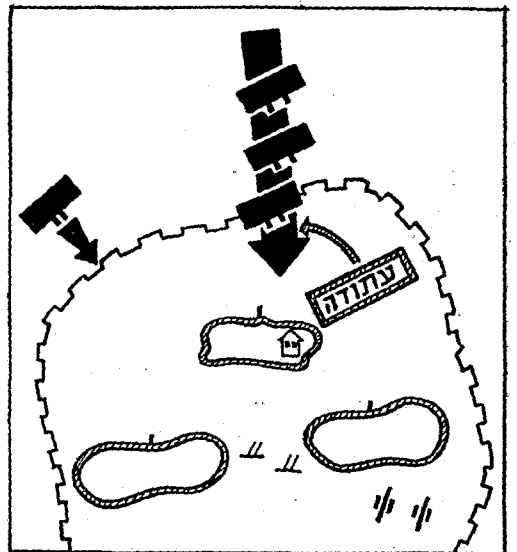
- העינים — אמצעי השגת הידיעות וההבטחה.
- המגן — או אמצעי הבלימה.
- החרב — או אמצעי ההלם.
- הרגלים — תנועות הגוף הלוחם, או התמרון.

ננסה לתרגם סמלים מופשטים אלה למושגים צבאיים ממשיים, בצורת טבלה. טבלה זו (עמ' 42-45) תנסה לשקף את התכלית של הפעלת האמצעים האלה, בכל הרמות ובכל השלבים (לפי שעה — ללא התחשבות בתנאי החימוש והטכניקה של התקופה מחד גיסא, ובתנאי הקרקע מאידך גיסא).

ג. עקרונות יסודי וכללים באורח ההגנה

לאחר שראינו מה פירושה של השלבים והאמצעים, אשר בדרך-קרב של לוחמים, לגבי התמודדותם של גופי-צבא בכל הרמות — נוכל להסיק מכך מספר עקרונות, אשר גם הם אינם מותנים בתקופה ובתנאים, והם:

- (1) התלות ההדדית וההשלמה ההדדית של שלבי התהליך ההגנתי ואמצעיו ברמות השונות. כל שלבי התהליך ההגנתי מהווים שרשרת, אשר לכל אחת מחוליותיה חשיבות שווה.

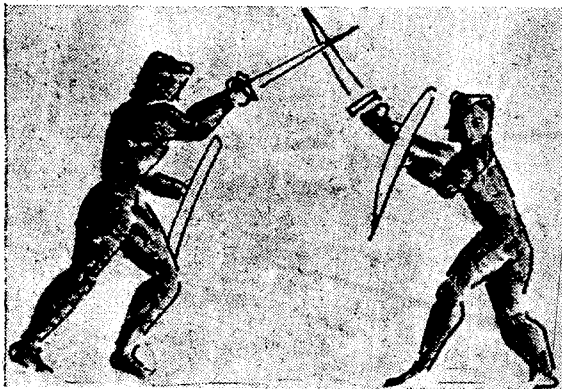
שלב ב' — הבלימה וההקריה. 3. בלימה ע"י מכה או התקפה נגדית לטחימת פרצות במערך.

ה"מגן" החזק ביותר לא יהא בו מן התועלת אם בשלב המגע, ובכל יתר השלבים, אין ה"עינים" שומרות בפני הפתעה פתאומית העלולה לעקוף אותו. בשלב היוזמה הנגדית עומד כוון-החדירה של ה"חרב" ביחס ישר לתוצאות שלבי הבלימה וההתשה. מסתבר שכל האמצעים, בכל השלבים של התהליך ההגנתי, משלימים האחד את השני ותלויים האחד בשני. ולא זו בלבד אלא אף סיכום המבצעים ברמה הנמוכה יותר מהוה את ה"מגן" — היינו, את האמצע עים הבולמים המתישים — ל"חרב" (היינו, ליוזמה הנגדית) בשלב גבוה יותר. כלומר, מבצעה של הרמה הטקטית משמשים "מגן" לרמה האופרטיבית; וכן הלאה.

ואין זו דוקא תלות של הרמה הגבוהה ברמה הנמוכה. כי לעתים עשויות פעולות בלימה והתשה של הרמה האסטרטגית לאפשר יזמה לרמה האופרטיבית, וכן, הצלחה ברמה האופרטיבית עשויה לשמש את הרמה הטקטית.

ללא תוצאות הבלימה שתקדמנה לה, תוכל המכה הנגדית ברמה הטקטית להצליח רק במקרים יוצאים מן הכלל, וכן, בדרך כלל, לא יכול לחול מפנה של התקפת-נגד אופרטיבית ללא הצלחות בקרבות הגנה טקטיים. ללא הצלחה במסעי-מלחמה דפנסיביים לא יתכן שיחול המפנה במלחמה, דהיינו לא תוכל לברוא האופנסיבה-הנגדית האסטרטגית.

(2) חסכון הכוחות וחכונן חזקותם. ראינו שבכל רמה ורמה מבוצע השלב האחרון והמכריע — הפסגה של התהליך ההגנתי (הפעלת "חרב-הנקם הנוצצת") — ע"י העתדה של אותה רמה. גודל העתדה, הרכבה ומיקומה, השמירה על שלמותה, לפני הפעלתה, מועד ההפעלה והאופן בו תופעל — אלה הן, איפוא,

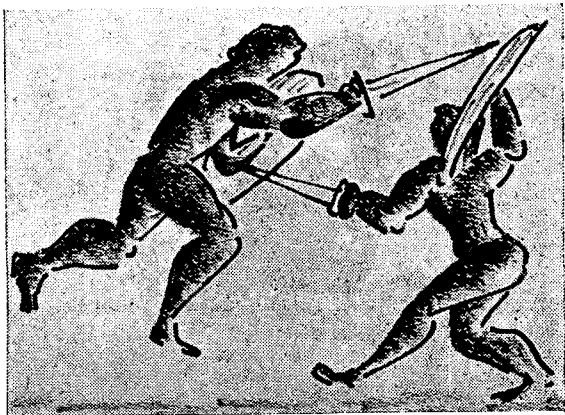
הבעיות המרכזיות לאורח ההגנתי (לא פחות מאשר לאורח התוקפני).

אולם בעיות אלה גוררות אחריהן בעיה נוספת: כיצד לחלק את הכוח בין השלבים והתפקידים השונים של התהליך ההגנתי הכללי — ומה היחס הכמותי והאיכותי שייקבע בין שלושת הדרגים המופיעים בכל גוף מתגונן באיזון רמה שהיא: הדרג המסייר והממסך; הדרג הבולם והמתיש; הדרג ליזמה נגדית או העתודה.

בתכנון שלפני הלחימה מתגלה לא פעם הנטייה להגזים לצד זה או אחר: לחזק את ה"מגן" על חשבון ה"עינים" וה"חרב" — או מצד אחר, לשים דגש יתר על ה"חרב" ולהחליש את הדרגים האחרים. בדרך כלל עומדת בעיה זאת במלוא חריפותה בשלב השני של הלחימה ההגנתית כאשר ה"מגן" — הדרג הבולם — נתון ללחץ המלא של הסתערות האויב. אזי מתייצב בפני הפיקוד בכל הרמות, הצורך בהכרעה הגורלית: באיזון מידה להורים כוח מדרג העתודה אל הדרג הבולם? וזאת, תוך כדי התחשבות בכך, שלא יפסיד את המחר על חשבון היום; שלא יצטרך לותר על היזמה הנגדית, שלא יאבד את הסיכוי לחולל מפנה. במלים אחרות: שלא יאבד את המגמה החיובית לשם זכייה בבלימה והתשה בלבד.

היכולת להשיג את מגמות אשר לשלבים של הבלימה וההתשה בכוחות מצומצמים ככל האפשר — והיכולת לשמור על העתודה ולקיימה כגורם העשוי לממש את התכלית של הלחימה ההגנתית — הנהן אבן הבוחן לגייסות, לכורסם ולאיימוס; לרמת המשמעת שלהם ולרוחם. הנהן הבוחן לכשרונם של הפיקוד ולתכונותיו השכליות והנפשיות.

(3) העומק בהגנה את האורח ההגנתי מאפיינת

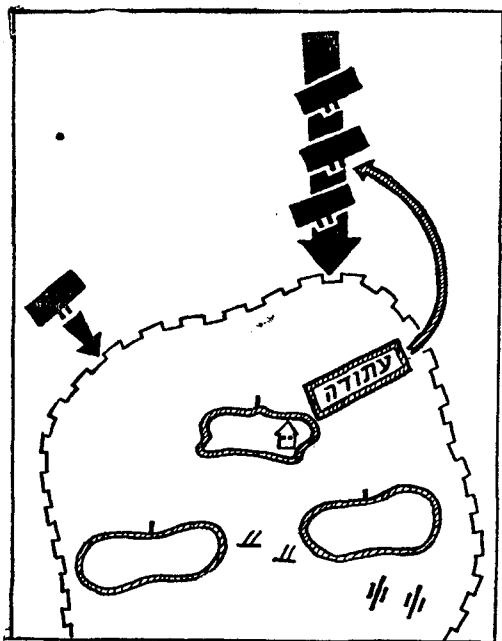
עובדת היותו תהליך ממושך. בהתקפה אפשרית, לעתים, הצלחת בזק; בהגנה — לעולם לא. לכן נכונה הגירסה כי הזמן יכול לפעול לטובת המתגונן. הגורם המבטיח זאת הנו ה"עומק" הכפול של האורח ההגנתי: בטיב המערך — ובתהליכי-זמן. ואין פירושו של דבר להחזיק בכל מחיר בכל שעל-אדמה של השטח המוגן. פירושו של דבר: לאלץ את האויב לשלם באבידות ובמאמצים בעבור כיבושו של כל שעל אדמה של השטח המוגן.

(א) הצבה גמישה של ה"מגן" לפני כל גיחה של התוקף: מיקום המערך ההגנתי הטקטי היקפה, וכן מיקומו והיקפו של המרחב ההגנתי האופרטיבי.

(ב) התנועה הזריזה של ה"רגליים": מניעה בעד הכרעה אופרטיבית ואסטרטגית כל-עוד יחסי-הכוחות לטובת התוקף.

(ג) שמירה על חדות ה"חרב": היי מנעות, בשלב הבלימה וההתשה, מלמשוך את העתודות להתמודדות; הרחקתן מטוה הפגיעה של האויב והפעלתן רק באותו מועד המבטיח את הצלחת היזמה-הנגדית.

הגורמים המאפשרים את מימוש התכונות האר-פייניות האלה של עומק ההתגוננות עשויים להיות:

שלב ב' — הבלימה וההקיה. 4. בלימה ע"י מכה נגדית או התקפה נגדית מקדימה או מקבילה

במסגרת „סוגית ההגנה“ יופיעו בחזכרות הבאות של „מערכות“ הפרקים דלקמן: —

ב. שיטות ההגנה הטקטית ואמצעיה

(שלבי התפתחות ובעיות קבע לאור הלקח ההיסטורי).

ג. שיטות ההגנה האופרטיבית ואמצעיה

(מערכות התגוננות ומסעי התגוננות).

ד. שיטות ההגנה האסטרטגית ואמצעיה

(אסטרטגיה דפנסיבית ותולדות המלחמה).

„ישיבת במקום“. התהליך ההגנתי כולו חדור גורמי תמרון בכל הרמות. התמרון יכול להתנהל קדימה, אחורה, לאגפים; הוא יכול להיעשות לשם השגת מגמות שונות: לתיקון מערך ההגנה, להבטחת נקודות מפתח, להטרדת התוקף, למניעת מהלומות תיו — ליצירת אפשרויות למכה, להתקפה ולאור פנסיבה נגדית.

אין התמרון תלוי במרחב העומד לרשות המתגונן. מרחב זה רק קובע את טוח התמרון ואת היקפו. אך לא את עצם היונייותו בתהליך ההגנתי. לכן כפי שיוכח להלן בדוגמאות המעשיות, אין הניגודים כמו „הגנה סבילה או פעילה“, „הגנה סטטית או דינמית“, קיימים כלל ועיקר. קיימים רק מבצעים הגנתיים המבוצעים באופן נכון ותכליתי — או באופן גרוע ובלתי-יעיל.

- גורמים גיאוגרפיים — גדול הזירה או הזירות.
 - גורמים טופוגרפיים ואקלימיים — מכשולים טבעיים מכבידים.
 - היציבות והצפיפות של הדרגים הבולמים ברמות השונות.
 - הניידות ומהירות הביצוע — הן של הדרגים האלה והן של דרגי העתודה.
 - כשם שסכום המבצעים בכל רמה מהווה את ה„מגן“ הבולם בידי הרמה הגבוהה יותר — כן מהווה סכום המבצעים של רמה נמוכה יותר את העומק — את רוח-הזמן, את האפשרות לזימה הנגדית — בידי הרמה הגבוהה יותר.
 - 4* התמרון. לא במקרה הדגשנו את שלמותו של הגוף הלוחם ואת ההשלמה אשר חלקיו השונים משלימים זה את זה ה„רגליים“ הכרחיות להפעלה יעילה של ה„מגן“, ושל ה„חרב“ כאחד.
- אין טעות חמורה יותר מלזהות את ההגנה עם

אבידות		מוראל		מצב טקטי		כוח אש		ניידות	
כוחותינו	אויב	כוחותנו	אויב	כוחותנו	אויב	כוחותנו	אויב	כוחותנו	אויב

סך הכל: **התשה**

שלב ג' — התשה.

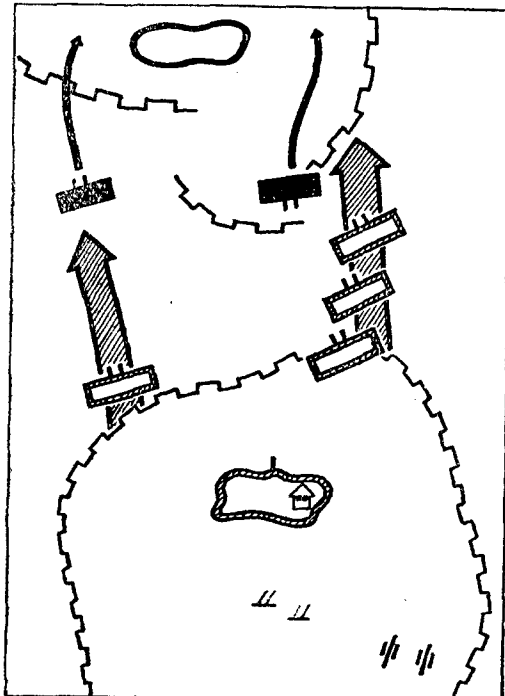
השלבים, סוגי-האמצעים וכללי-היסוד של האורח ההגנתי, שרירים וקיימים בכל תקופה. אולם הצורה בהם הם מתגשמים משתנית בהתאם לשלבי ההתפתחות ההיסטוריים של המכשיר הצבאי. כן משתנה גם אופן התאמתם של הכללים, שהם בעלי תוקף קבוע, למצבים הממשיים והמסויימים אשר בכל קרב, בכל מסע ובכל מלחמה.

בחלקים הבאים של מחקר זה, ננסה לעמוד על התפתחות הבלתי פוסקת של השיטות והאמצעים אשר לאורח ההגנתי, מחד גיסא — ועל החזרה הבלתי פוסקת של בעיות קבע שאינן משתנות, מאידך גיסא.

5) ההפתעה. עקרון הקשור בשלושת העקרונות של ההגנה — עתודה, עומק, ניידות — הוא עקרון ההפתעה. בין שאר הגירסות המוטעות על אורח ההגנה קיימת גם הגירסה המוטעים כי בצורת לחימה זו אין ערך להפתעה, בעוד שההפך הוא הנכון. מקרון זה עובר כחוט-השני דרך כל השלבים של התהליך ההגנתי; וכל סוגי-האמצעים עשויים וחייבים לשרתו. לא תיתכן הצלחה בשום תהליך הגנתי בכל רמה שהיא מבלי שיועמד התוקף בפני שרשרת של הפתעות. וזאת החל במבצעי-הכבדה-ומיסוך בלתי-צפויים, בשלב המגע — התקלות ב„מגן“, במערך העיקרי, במקום ובזמן שאינם משוערים מראש, כשהתוקף נמצא ב„ערפל“ באשר לידיעות על היקפו ועל יציבותו של מערך זה — וכלה בהפעלת העתודה (בכל הרמות).

„כל אמנות המלחמה כולה אינה אלא: הגנה מחושבת-היטב ושקולה-בדקדוק, שבקבוצתיה באה התקפה מהירה ונועזת“.

נספוליון

שלב ד' — שלב היזמה הנגדית.

ש ל כ ה ס ג ע

חֶרֶב	חֲרָגִים	חֲמָגָן	חֲעִינִים	חֲרִיבֵי־אֲמִיעִים	חֲמָגָה
<p>1. פטרוליים-להומים. 2. פשיטות.</p>	<p>המבצעים היוונים של החגה לסקסית, המבוססים על תמוזן וניידות.</p>	<p>1. מוצבי-שדה (משמורת חוז'). 2. מערך קדומי. 3. מכשולים וחבולות.</p>	<p>1. אמצעים של מודיעין טקטי: תצפיות של נת, פטרול איל סיר, וכדומות.</p>	<p>1. שמירה מפני הפתעה. 2. השגת ידיעות. 3. הכבדה על התקדמות האויב — מפועל כוחו.</p>	<p>1. שמירה מפני הפתעה. 2. השגת ידיעות. 3. הכבדה על התקדמות האויב — מפועל כוחו.</p>
<p>1. התקפת-הטרדה של כוחות סדירים. 2. התקפות הטרדה של כוחות נוסה, מלחמה זעירה. 3. התקפות של כוחות סדירים במטרה מוגבלת ועל אגפים, על עורף-המפקד ועל בסיס לוגיסטיים קדמיים; והקמתו — מלחמות אוויר על עורף-המפקד ועל בסיס סיגלוגיסטיים קדמיים.</p>	<p>המבצעים היוונים של החגה האוטוטיבית, המבוססים על תמוזן וניידות.</p>	<p>1. אמצעים ישרים: מסך או- פריטיבי, מערך השויה, מע' לכת חבלות. 2. אמצעים בלתי-ישרים: מר- חב, מכשולים טבעיים, מכ' שוליים אקלימיים.</p>	<p>השגת ידיעות ושמירה מפני הפתעה — כבחי נות-משנה של פעולות ברמה אוטוטיבית.</p>	<p>1. שמירה מפני הפתעה. 2. השגת ידיעות. 3. הכבדה על התקדמות האויב — מפועל כוחו.</p>	<p>1. שמירה מפני הפתעה. 2. השגת ידיעות. 3. הכבדה על התקדמות האויב — מפועל כוחו.</p>
<p>לכבדה ע"י אוסטרטגיה מוגבלת, בווידוי מסוימת או באמצעות סוג חיל מסוים (במקומות — בראש והאשונה חיל-האוויר).</p>	<p>במקרים מסוימים: הנסיעה הי' אסטרטגית לעומק הארץ — שלב ראשון של הפעלה "נשק' למרחב".</p>	<p>1. אמצעים ישרים: ביצורי גבול, כוחות-הגנה מכל הי' חילות, בעלי-כוננות מידית (במקומות — הדיג על: חיל-האוויר, החגה הנגר' מסוימת המכילה ותפעולה, החגה המרחבית לכל עומק הארץ). 2. אמצעים בלתי-ישרים: כמו ברמה האוטוטיבית לעיל.</p>	<p>אמצעי המודיעין האסטרטגי.</p>	<p>הודג על חכ ב ד ה, לכן ברמה זו בולט השלב שחזר מראש לוח — ולרוב משתלב הוא אל שלב חלבינות.</p>	<p>1. שמירה מפני הפתעה. 2. השגת ידיעות. 3. הכבדה על התקדמות האויב — מפועל כוחו.</p>

ש ל ב ה ב ל י מ ה ו ה ק ה י ה

ה ד ר כ	ה י ר ג י מ	ה מ נ ג	ה ע י נ י מ	ה מ ג מ ת		
<p>1. מכתוב נגד מקבילת (מקרי-מות). 2. המעלה העתרות והסקרית למכתוב נגד לסלימה פדיות במערך הקבוע. 3. מכתוב הסחה בגורח משנה לשם החלטה לחץ האויב בגורח המאמץ העיקרי.</p>	<p>1. המדון של פתחי ומשיכה אל מערך ההגנה הקבוע. 2. תמרון המנועה בהגנה נידת.</p>	<p>1. מערך הגנה קבוע. 2. הגנה נידת (מסך נידת).</p>	<p>פעולות תגפית וסיוע רגילות של אמרדיץ המסקי.</p>	<p>1. שמירה על השטח הטקטי ועל שלימת מערך החזק בגונות העיקרי. 2. עצירת התקדמותו של האויב - או השגת ריקח הזמן. 3. גרימת אבדות גדולות בכל האפשר לאויב. 4. הסכלן כוחות גדול על כמת שאפשר בבניוע מנמות 1 ו 3.</p>	<p>1. שמירה על גודרות המפתח של יזרת הקרבות. 2. עצירת מפורשת של התקרי-מות לאויב. 3. הסכלן כוחות רב ככל האפשר בהגשמת המנמות הקורי-מות.</p>	<p>1. מניעת הצלחה מכלתת של אוספסיבות האויב בכל חזי-אות. 2. שמירה על מקורית הכוח של המליונה ועל הכוחות המזוינים. 3. בניית יורבות אסטרטגיות והסכלן כשמימון. 4. הגדלה מזורחת של פוטנציאל המלחמה הכולל (משק, כוח-אדם, מיליונים).</p>
<p>1. המעלה העתרות האוטוריט-ריות להתקפת נגד מקורית לשם הפריעה הכנות או חרי-ערכות האויב. 2. התקפת נגד מקבילה לשם הפשלה החתמה. 3. התקפת נגד לסלימה הנק-עות המערך. 4. התקפת הסחה בגורח משנה לשם החלשת לחץ האויב בגורח המאמץ העיקרי.</p>	<p>1. דיילת המערך האוטוריטי הקדמי לשם יצירת עומק נוסף למערך ההגנה. 2. נטינה אוספסיבית לשם קר-צור מלרטי ההגנה ועיצובם, וכן לשם יצירת עתרות או-פדטיביות או אסטרטגיות. 3. נטינת אוספסיבית לשם משיכת האויב למלכותה מותכוננת. 4. נטינה אוספסיבית לשם פרי-חוי האויב להתקדמות מסוי-צלת או בלתי מוכתרת. 5. הגדעה לקראת האפק או העורף של התוקף.</p>	<p>1. מצרטי ההגנה הקבועים של הכוחות לעומקם. 2. מלכתי ההגנה המוגנים ע"י כוחות מיליוניוסימטריסורי-אליים מקומיים לעומקם. 3. מרחב-פריסיונים בעורף ה-אויב. 4. במקומות: תשלטון לאויבי (באמצעים אויביים הגונה-מוסיים) על מרחב ההגנה - לפעולות המנעה אויביות. 5. הערכת העתרות האופי-טכיות בעומק.</p>	<p>פעולות סיוע ומדייץ רחוקות-סוה.</p>	<p>1. מניעת הצלחה מכלתת של אוספסיבות האויב בכל חזי-אות. 2. שמירה על מקורית הכוח של המליונה ועל הכוחות המזוינים. 3. בניית יורבות אסטרטגיות והסכלן כשמימון. 4. הגדלה מזורחת של פוטנציאל המלחמה הכולל (משק, כוח-אדם, מיליונים).</p>	<p>1. מניעת הצלחה מכלתת של אוספסיבות האויב בכל חזי-אות. 2. שמירה על מקורית הכוח של המליונה ועל הכוחות המזוינים. 3. בניית יורבות אסטרטגיות והסכלן כשמימון. 4. הגדלה מזורחת של פוטנציאל המלחמה הכולל (משק, כוח-אדם, מיליונים).</p>	
<p>1. אוספסיבה במטרה מוגבלת באחת היזרות והפספסות במקרה של: א. חודמנות מיוחדת; ב. העדר אפשרות לחינע את גונת הליימה ע"י מס-ערי מלחמה דפסיבית מוכי-עדים. 2. אוספסיביות הסחה ביוזרת משנה לשם החלשת לחץ האויב ביוזרת המאמץ העיקרי.</p>	<p>1. במקרים מסוימים: נטינה אוספסיבית נוספת - תמשך להפעלה, נשק המרחיב - תמרון הכוחות בני היזרות השונות לבק העתרה האס-טרטגית. 3. במקרים מסוימים: העתרת מקורית הכוח (העברת מר-כוח הייצור המלחמתי וכד').</p>	<p>1. שרשרת מסע-מלחמה דפסי-טביים בכל יזרות המלחמה-כיבשה וניס, בתקופתו - גם באייר (חוד רגיש על סיכול התקפות אייר אויבות על מרכזי מקורות הכוח). 2. הערכת העתרות האס-טרטגית - בעומק.</p>	<p>אמצעי מודיץין אסרי-טביים.</p>	<p>1. מניעת הצלחה מכלתת של אוספסיבות האויב בכל חזי-אות. 2. שמירה על מקורית הכוח של המליונה ועל הכוחות המזוינים. 3. בניית יורבות אסטרטגיות והסכלן כשמימון. 4. הגדלה מזורחת של פוטנציאל המלחמה הכולל (משק, כוח-אדם, מיליונים).</p>	<p>1. מניעת הצלחה מכלתת של אוספסיבות האויב בכל חזי-אות. 2. שמירה על מקורית הכוח של המליונה ועל הכוחות המזוינים. 3. בניית יורבות אסטרטגיות והסכלן כשמימון. 4. הגדלה מזורחת של פוטנציאל המלחמה הכולל (משק, כוח-אדם, מיליונים).</p>	

ש ל ב ה ה ת ש ה

ח ה ר כ	ח ר ג ל י מ	ח מ נ ז	ח ע י נ י מ	<div style="text-align: center;"> פוליאומאצעים ח מ נ מ ת </div>	ח מ נ ז ח ע י נ י מ ח מ נ ז
<p style="text-align: center;">ברכה הטקטית זהים המנומת וסוגי האמצעים בשלב ההחשה עם אלה שבשלב הנלימה</p>				<ol style="list-style-type: none"> 1. גרימת אבידות כאלה בנפש ובחילוש אשר המנומת סר פת המשך האופטימה האר יבת בוירה. 2. יצירה מצב אופטימי אשר יגיע את האויב לחסלק טופת מן האופטימה בוירה (אויס באוגוף או כליחור אופטימי). 	ח מ נ ז ח ע י נ י מ ח מ נ ז
<p>מולומות-נגד מורכבות של ה- עמדות האופטימיות, שתפקיד המשנו של האויב לקראת שלב הלימודהוגדית (בניגוד למכור נגד שתפקיד לקיים את מער ההגנה ולהקו בשלב הנלימה).</p>	<p>מנועת העמדות האופטימיות לאוריי מולומות-נגד — והל ערכות לצורך ת.</p>	<p>שרשרת של קרבות הגנה מוצי- לויס (שלפחות ברובם תושגו כל המגמות הטקטיות שפורטו לעיל בשלב הנלימה); על קרבות אלה לגרום לריחוק של חתוק במדגזי ההגנה של המתנגד.</p>	<p>פעולות סיור ומודיעין רחוקות-טוח.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. גרימתן לאויב של אבידות בנפש ובחילוש אשר הובאה לחסלק מליחור (מגמה מניר מליחור) — ולשביית רצונו לחמשך המלחמה בכלל (משך רה מסטימלי). 2. פגיעה במקורות המרה של האויב (משק; כוח-אדם; מדיניות). 	ח מ נ ז ח ע י נ י מ ח מ נ ז
<ol style="list-style-type: none"> 1. מאמץ עיקרי חוקטני בוירה אחת, המהמה בהצלחת המא- מציים האופטימיים לחספ- סטיבים בוירות אחרות. 2. מאמץ עיקר חוקטני לשם פגיעה במקורות המרה של האויב, כים וכיבושה ובחוק- סמו; כעיקר באוי. 	<p>ממרו' המוחות, ביץ הזירות הדפטימיות לכלי העמדה ה- אופטימיות.</p>	<p>שרשרת מסטימלחמה דפטי- בייס מוגלזום (שלפחות ברובם תושגו המטרות האופטימיות בשלב הנלימה), אשר ירה בהם כר לחסטיק באופן מוחלש או האופטימיה האויבת ככל הזירות העיקריות.</p>	<p>אמצעי המודיעין האסטרטגי.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. גרימתן לאויב של אבידות בנפש ובחילוש אשר הובאה לחסלק מוחל האופטימיות בכל הזירות (מגמה מניר מליחור) — ולשביית רצונו לחמשך המלחמה בכלל (משך רה מסטימלי). 2. פגיעה במקורות המרה של האויב (משק; כוח-אדם; מדיניות). 	ח מ נ ז ח ע י נ י מ ח מ נ ז

ש ל ב ה ז ס ה - ה ו ג ד י ה

תחב	הרגרים	חבונ	העניים	סוגי האמצעים המגמה	
<p>המאגן העיקרי הממוכנ של חנוף הטקטי כולו.</p>	<p>המרון במבטת ניקוט זרעי אנטנה של האויב.</p>	<p>יכולת החבטות הנגזרת יעילה ומיידית על כל יעד שנכבש.</p>	<p>פעולות חשפית וטיור רגילות של המודיעין הטקטי.</p>	<p>1. תקיפת האויב והשמדתו בעת שתוצאות המוצלחות של שליב הכלי-המרחש עוד במלוא חקפון הוא טרם התארנו לחגנה יעילה — נעית או נעדרת.</p>	<p>1. תקיפת האויב מקמת מעורר לפסיבי קבוע.</p>
<p>המאגן העיקרי האופרטיבי ה- מתוכנן כולו.</p>	<p>1. ממרון השמקו שימנע את ההחבטות הנגזרות של האויב. 2. ממרון לכיתור האויב הנסוג.</p>	<p>1. המשבת קוקם של מטרלי חגנה יעילים בכל הנזרות של חזרה שבהם לא נפתחו חוקות הנגזרת. 2. המשחת הציר או הצירים של האופסיבה-הנגזרת עם ני מבצע-רגילות אשירים של האויב (כולל המשך כונ- נוחם של מערכי-ההגנה של חזרות המיליטריזציה של קומיים ושלטי-אויבית על מרחב השעולות.</p>	<p>הפעלת אמצעי המודיעין עין הטקטי רחוק-טווח. בחקופתנו: חיל-אויב.</p>	<p>1. מניעת האויב מקמת מעורר לפסיבי קבוע. 2. מניעת נטינה ממוכנת של האויב בכבוע פעולות חגנה נעדרת. 3. סיקור חזרה מכתות האויב מוך כדי השמדות.</p>	<p>1. מניעת האויב מקמת מעורר לפסיבי קבוע.</p>
<p>מאגן עיקרי אופרטיבי של כל החילות בזירות נבחרות.</p>	<p>1. התיאום בין חזרות הדפי- סביות לבין חזרות שבהן ממנהלת. האופסיבה-הנגזרת. 2. תיאום בין חזרות בתל מתי- נהלת האופסיבה-הנגזרת.</p>	<p>1. המשבת קוקמו של מעורר לפסיבי יעיל בכל חזרות בתל לא החל כיומה הנגזרת.</p>	<p>אמצעי המודיעין האסי- טרטי.</p>	<p>1. סיקור שחזי המדינה אשר נכבשו ע"י האויב בשלבים הקודמים. 2. חזירה לחזר ששח מדגנתו של האויב לשם כובושו או לשם השמדת מקורות הכוח שלו.</p>	<p>1. סיקור שחזי המדינה אשר נכבשו ע"י האויב בשלבים הקודמים. 2. חזירה לחזר ששח מדגנתו של האויב לשם כובושו או לשם השמדת מקורות הכוח שלו.</p>